WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 21 września 2004 r. *

W sprawie T-104/02

Société française de transports Gondrand Frères SA, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez adwokata M. Famchon, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Durand, B. Stromsky'ego oraz X. Lewisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2002) 24 wersja ostateczna z dnia 14 stycznia 2002 r. stwierdzającej, że umorzenie należności przywozowych nie jest uzasadnione w wyjątkowym przypadku,

* Język postępowania: francuski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi i M. E. Martins Ribeiro, sędziowie,

sekretarz: I. Natsinas, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 grudnia 2003 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (WE) nr 3319/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz pochodzących z Bułgarii i Polski roztworów mocznika i azotanu amonu, wywożonych przez spółki zobowiązane do zapłaty cła oraz w sprawie ostatecznego poboru nałożonego cła tymczasowego (Dz.U. L 350, str. 20) przewiduje w motywie 39 pod tytułem H „Środki antydumpingowe":

„Mając na uwadze poniesioną przez przemysł wspólnotowy istotną szkodę w formie strat finansowych oraz możliwość absorpcji cła ad valorem i związany z tym negatywny wpływ na sytuację cenową na rynku wspólnotowym tego sezonowego

produktu bardzo wrażliwego na cenę, jak również istnienie różnych możliwości przywozu za pośrednictwem spółek z państw trzecich, uznaje się za wskazane wprowadzenie zmiennego cła w takiej wysokości, która umożliwi przemysłowi wspólnotowemu podniesienie cen do opłacalnego poziomu; to zmienne cło jest stosowane do przywozu fakturowanego bezpośrednio przez bułgarskich lub polskich producentów bądź podmioty, które wywoziły omawiany produkt w okresie dochodzenia. Na tej samej podstawie dla pozostałego przywozu zostaje wprowadzone stałe cło, w celu udaremnienia obchodzenia środków antydumpingowych" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzania poniżej].

2 Artykuł 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 ustala następujące ostateczne cło antydumpingowe:

„Cło antydumpingowe na przywóz produktów pochodzących z Polski ustala się jako różnicę między minimalną ceną przywozową wynoszącą 89 ECU za tonę produktu a ceną CIF [koszt, ubezpieczenie i fracht] na granicy Wspólnoty powiększoną o wynikające z WTC [wspólnej taryfy celnej] cło należne za tonę produktu we wszystkich przypadkach, gdy cena CIF na granicy Wspólnoty powiększona o wynikające z WTC cło należne za tonę produktu jest niższa od minimalnej ceny przywozowej i gdy przywóz dopuszczony do swobodnego obrotu jest zafakturowany bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez jednego z niżej wymienionych eksporterów lub producentów mających siedzibę w Polsce:

[...]

— Zakłady Azotowe Puławy, Puławy,

— (dodatkowy kod TARIC: 8793).

Na przywóz dopuszczony do swobodnego obrotu, który nie jest fakturowany bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez jednego z wyżej wymienionych eksporterów lub producentów mających siedzibę w Polsce, nakłada się następujące stałe cło:

na produkt [...] objęty świadectwem Zakładów Azotowych Puławy [...] stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę produktu [...] (dodatkowy kod TARIC: 8795)".

3 Artykuł 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1, zwanego dalej: „kodeksem celnym") przewiduje zwrot należności celnych przywozowych lub wywozowych, gdy okaże się, że w chwili ich uiszczenia lub zaksięgowania kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2 tego kodeksu. Tymczasem należności nie podlegają zwrotowi ani umorzeniu, jeżeli fakty, które doprowadziły do zapłacenia lub zaksięgowania kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem podstępu osoby zainteresowanej.

4 Artykuł 239 kodeksu celnego (zwany dalej „klauzulą opartą na zasadzie słuszności") ma następujące brzmienie:

„1. Należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu w sytuacjach innych niż te określone w art. 236–238:

— określonych zgodnie z procedurą Komitetu;

— wynikających z okoliczności niespowodowanych świadomym działaniem [podstępem] ani ewidentnym zaniedbaniem [oczywistym niedbalstwem] osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą Komitetu. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

2. Należności są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika, złożony we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Jednakże organy celne mogą w należycie uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach zezwolić na przekroczenie tego terminu".

5 Artykuł 905 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania kodeksu celnego (Dz.U. L 253, str. 1, zwanego dalej: „rozporządzeniem wykonawczym"), stanowi w ust. 1:

„Jeżeli na mocy art. 239 ust. 2 kodeksu, organ celny decyzji, który otrzymał wniosek o udzielenie zwrotu lub o umorzenie [Jeżeli organ celny właściwy do wydania decyzji, który otrzymał wniosek o udzielenie zwrotu lub o umorzenie na mocy art. 239 ust. 2 kodeksu] nie jest w stanie wydać decyzji na podstawie art. 899, a do wniosku załączone są dowody, które mogą stanowić o wyjątkowej, wynikającej z okoliczności sytuacji niespowodowanej ani podstępem osoby zainteresowanej, ani jej oczywistym zaniedbaniem [niedbalstwem], to Państwo Członkowskie, któremu podlega ten organ, przekazuje taką sprawę Komisji w celu jej rozstrzygnięcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 906–909 [...]".

6 Artykuł 399 francuskiego kodeksu celnego definiuje jako „uczestników" oszustwa osoby, które w jakikolwiek sposób uczestniczyły w przestępstwie przemytu lub w przestępstwie przywozu lub wywozu bez zgłoszenia. Uczestnicy oszustwa podlegają takim samym karom jak główny sprawca przestępstwa, jak również karom pozbawienia praw przewidzianym w art. 432 tego kodeksu.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

7 Skarżąca jest spółką francuską prowadzącą działalność spedytora celnego. W dniach 22 i 23 sierpnia oraz 17 września 1996 r. wprowadziła ona do swobodnego obrotu — za pośrednictwem urzędu celnego w Rouen (Francja) — trzy partie roztworu mocznika i azotanu amonu, pochodzących z Polski, na rzecz trzech spółek francuskich, tj. UNCAA, Champagne Fertilisants i EFI Trade (zwanych dalej „spółkami-odbiorcami").

8 Towary te zostały zakupione w spółce polskiej Zakłady Azotowe Puławy (zwanej dalej „ZAP") przez spółkę francuską Evertrade. Towary te zostały najpierw objęte fakturą wystawioną na rzecz spółki Evertrade przez spółkę ZAP, a następnie przez spółkę Evertrade na rzecz spółek-odbiorców (faktury z dnia 12 sierpnia 1996 r., nr 96.00230 i nr 96.00231 na rzecz Champagne Fertilisants i nr 96.00232 na rzecz UNCAA oraz z dnia 21 sierpnia 1996 r. nr 96.00243, nr 96.00244, nr 96.00245 i nr 96.00246 na rzecz EFI Trade).

9 Zgłoszenia celne złożone przez skarżącą zawierały wniosek o zwolnienie z cła antydumpingowego na podstawie art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94, jako że cena CIF na granicy była niższa od minimalnej ceny wynoszącej 89 ECU ustalonej w tym przepisie. Towary zostały przyjęte przez organ celny w urzędzie celnym w Rouen (zwany dalej „właściwym organem celnym"), który umieścił na tych zgłoszeniach — w momencie ich przedłożenia w dniach 22 i 23 sierpnia i 17 września 1996 r. — wzmiankę o zgodności „ACD" (admis conforme sur documents — uznane za zgodne na podstawie dokumentów). Do tych zgłoszeń dołączonych było siedem faktur wystawionych przez spółkę Evertrade (zob. pkt 8 powyżej).

10 Pismem z dnia 4 lipca 1997 r. receveur principal des douanes et droits indirects (naczelnik biura poboru cła i opłat pośrednich) w międzyregionalnej dyrekcji celnej w Rouen poinformował skarżącą, że kontrola a posteriori zgłoszeń celnych wykazała, iż faktury obejmujące rozpatrywany przywóz nie były wystawione przez spółkę ZAP bezpośrednio na rzecz trzech spółek-odbiorców. Z tego powodu — jego zdaniem —

w niniejszym przypadku powinno było być pobrane stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę produktu i tym samym skarżąca jest zobowiązana do zapłaty cła antydumpingowego w wysokości 1 757 175 franków francuskich (FRF) wraz z należnym podatkiem od wartości dodanej w wysokości 96 643 FRF, tj. łącznie kwoty 1 853 818 FRF (zwanej dalej „długiem antydumpingowym").

11 Pismem z dnia 3 sierpnia 2000 r. skierowanym do dyrektora generalnego ds. ceł (Rouen) skarżąca wniosła — na podstawie art. 236 ust. 1 i art. 239 ust. 1 kodeksu celnego — o umorzenie żądanego od niej cła antydumpingowego. W dniu 12 grudnia 2000 r. francuska dyrekcja generalna ds. ceł i opłat pośrednich poinformowała skarżącą, iż jej wniosek o umorzenie został przekazany do Komisji na podstawie art. 239 kodeksu celnego.

12 Decyzją C(2002) 24 wersja ostateczna Komisji z dnia 14 stycznia 2002 r. stwierdzającą, że umorzenie należności celnych przywozowych nie jest uzasadnione w wyjątkowym przypadku (zwaną dalej „sporną decyzją"), Komisja odrzuciła ten wniosek.

Przebieg postępowania i żądania stron

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 kwietnia 2002 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

14 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba w składzie powiększonym) postanowił otworzyć procedurę ustną bez przeprowadzania środków dowodowych.

15 Jako że skarżąca nie stawiła się na rozprawę w dniu 18 grudnia 2003 r., sekretarz potwierdził, że wezwanie na rozprawę zostało wysłane na wskazany przez skarżącą adres do doręczeń w Luksemburgu i że potwierdzenie odbioru tego wezwania zostało odesłane do sekretariatu Sądu. Po skonsultowaniu się z Komisją w sprawie ewentualnego zawieszenia postępowania, która pozostawiła rozstrzygnięcie tej kwestii uznaniu Sądu, ten ostatni postanowił kontynuować rozprawę.

16 Na rozprawie Komisja przedstawiła swoje stanowisko i udzieliła odpowiedzi na pytania Sądu.

17 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi;

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji;

— umorzenie cła antydumpingowego, którym została ona obciążona.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności żądania skarżącej dotyczącego umorzenia przez Sąd cła antydumpingowego, którym została ona obciążona

Argumenty stron

19 Komisja podnosi, iż żądanie skarżącej dotyczące umorzenia przez Sąd nałożonego na nią cła antydumpingowego jest niedopuszczalne. Sąd nie może bowiem zastępować organów administracyjnych właściwych do podejmowania decyzji w sprawie umorzenia.

Ocena Sądu

20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sąd nie jest uprawniony — w ramach skargi o stwierdzenie nieważności aktu zgodnie z art. 230 WE — do udzielania instrukcji instytucjom wspólnotowym lub do ich zastępowania. W przypadku bowiem stwierdzenia przez Sąd nieważności zaskarżonego aktu na danej instytucji spoczywa obowiązek podjęcia środków, zgodnie z art. 233 WE, które zapewnią wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność (wyroki Sądu z dnia 27 stycznia 1998 r. w sprawie T-67/94 Ladbroke Racing przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, pkt 200, i z dnia 16 września 1998 r. w sprawach połączonych T-133/95 i T-204/95 IECC przeciwko Komisji, Rec. str. II-3645, pkt 52). Wobec tego żądanie skarżącej dotyczące umorzenia przez Sąd cła antydumpingowego, którym została ona obciążona, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Co do istoty sprawy

21 Na poparcie swojej skargi skarżąca przytacza trzy zarzuty oparte, po pierwsze, na nieistnieniu długu antydumpingowego, po drugie, na oczywistym błędzie w ocenie, po trzecie, na braku formalnym spornej decyzji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na nieistnieniu długu antydumpingowego

Argumenty stron

22 Skarżąca kwestionuje istnienie długu antydumpingowego. Twierdzi ona, że cena objęta fakturą wystawioną przez spółkę ZAP na rzecz spółki Evertrade, a tym bardziej przez spółkę Evertrade na rzecz spółek-odbiorców, była znacznie wyższa od minimalnej ceny przywozowej wynoszącej 89 ECU, wskazanej w art. 1 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 3319/94, i że w konsekwencji, nie chodziło o cenę dumpingową. Zdaniem skarżącej finansowe obciążanie spedytora celnego cłem antydumpingowym z tytułu przywozu, który — rzecz oczywista — nie był objęty dumpingiem ani nie stanowił obejścia środków antydumpingowych, stanowi sytuację nie do przyjęcia zarówno w odniesieniu do stanu faktycznego, jak i prawnego, jak też z punktu widzenia słuszności.

23 Komisja uważa, iż skarżąca nie może powoływać się na nieistnienie długu antydumpingowego w celu podważenia ważności spornej decyzji. Przedmiotem jej decyzji w sprawie umorzenia ze względów słusznościowych nie jest bowiem orzekanie w kwestii istnienia długu celnego (wyrok Trybunału z dnia 24 września 1998 r. w sprawie C-413/96 Sportgoods, Rec. str. I-5285, pkt 39–43, oraz wyrok Sądu z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie T-195/97 Kia Motors i Broekman Motorships przeciwko Komisji, Rec. str. II-2907, pkt 36).

Ocena Sądu

24 Sąd podnosi, iż art. 239 kodeksu celnego stanowi „klauzulę generalną opartą na zasadzie słuszności". Ten przepis i art. 905 rozporządzenia wykonawczego mają obejmować wyjątkową sytuację, w jakiej znajduje się dany podmiot gospodarczy w stosunku do innych podmiotów gospodarczych prowadzących taką samą działalność (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 25 lutego 1999 r. w sprawie C-86/97 Trans-Ex-Import, Rec. str. I-1041, pkt 18, i z dnia 7 września 1999 r. w sprawie C-61/98 De Haan, Rec. str. I-5003, pkt 52). Klauzula oparta na zasadzie słuszności i art. 905 rozporządzenia wykonawczego powinny być w szczególności stosowane wtedy, gdy w świetle okoliczności charakteryzujących stosunek między danym podmiotem gospodarczym a organem nie byłoby słuszne obciążenie tego podmiotu stratą, której normalnie by nie poniósł (wyrok Sądu z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie T-42/96 Eyckeler & Malt przeciwko Komisji, Rec. str. II-401, pkt 132). Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych lub wywozowych, które mogą zostać przyznane jedynie pod pewnymi warunkami i w przypadkach konkretnie przewidzianych przez wskazane powyżej przepisy, stanowią wyjątek od zwyczajnego systemu przywozu i wywozu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie C-156/00 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-2527, pkt 91).

25 Z tego wynika, że wnioski adresowane do Komisji na mocy przepisów klauzuli opartej na zasadzie słuszności w związku z art. 905 rozporządzenia wykonawczego nie dotyczą kwestii istnienia czy też nieistnienia długu antydumpingowego, lecz mają na celu wyłącznie ustalenie, czy występują szczególne okoliczności, które mogą uzasadnić z punktu widzenia słuszności zwrot należności celnych przywozowych lub wywozowych (zob. analogicznie ww. wyroki w sprawie Sportgoods, pkt 39–43, oraz w sprawie Kia Motors i Broekman Motorships przeciwko Komisji, pkt 36 i 37). Tymczasem złożenie takiego wniosku do Komisji zakłada istnienie przedmiotowego długu, gdyż skarżąca dysponuje innymi środkami zaskarżenia w celu zakwestionowania takiego długu, w szczególności na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1) w zmienionym brzmieniu.

26 Wobec tego należy uznać, iż skarżąca nie może kwestionować w ramach niniejszego sporu istnienia długu antydumpingowego.

27 Z powyższych rozważań wynika, iż zarzut pierwszy podlega oddaleniu.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie

28 Ten zarzut dzieli się na dwie części. Po pierwsze, skarżąca zarzuca, że Komisja – odmawiając uznania istnienia „wyjątkowej sytuacji" w niniejszym przypadku — popełniła oczywisty błąd w ocenie. Po drugie, skarżąca twierdzi, iż nie można jej zarzucić podstępu lub oczywistego niedbalstwa.

Co do części pierwszej

— Argumenty stron

29 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że zarzucane jej uchybienie jest „ściśle formalne" i nie miało znaczącego wpływu na właściwe funkcjonowanie omawianej procedury celnej w rozumieniu art. 204 kodeksu celnego.

30 Po drugie, zdaniem skarżącej, obłożenie rozpatrywanego przywozu cłem antydumpingowym jedynie z tego powodu, że wystawienie faktury przez eksportera na rzecz pierwszego odbiorcy, mającego siedzibę na terenie Wspólnoty, nie pozwala importerowi na wykazanie, iż nie doszło do obejścia środków dumpingowych, wykracza znacznie poza cele zamierzone przez mające zastosowanie uregulowanie. Skarżąca wskazuje na rozbieżność między celami rozporządzenia nr 3319/94, opisanymi w jego motywach, a tekstem tego rozporządzenia. Twierdzi ona, że celem zamierzonym przez prawodawcę wspólnotowego, wymienionym w motywie 39 rozporządzenia nr 3319/94, było udaremnienie obchodzenia środków antydumpingowych poprzez stworzenie możliwości przywozu za pośrednictwem spółek mających siedzibę w państwach trzecich. Taki przypadek nie ma tutaj miejsca, gdyż pierwszym nabywcą od polskiego eksportera była spółka francuska. Zdaniem skarżącej, gdyby prawodawca wspólnotowy chciał wykluczyć wszelkie formy zbytu za pośrednictwem podmiotów trzecich, zamierzony cel nie byłby ograniczony w motywach rozporządzenia nr 3319/94 jedynie do „możliwości przywozu za pośrednictwem spółek państw trzecich".

31 Skarżąca kwestionuje twierdzenie Komisji przedstawione w pkt 50 poniżej, zgodnie z którym spółka Evertrade świadomie wyłączyła się z łańcucha handlowego „widocznego" dla służb celnych, dzięki czemu uzyskała ona na nowo nieograniczoną swobodę w zakresie ceny ujętej w fakturze i pozbawiła właściwy organ celny wszelkiego prawa wglądu w ewentualny rabat a posteriori. Skarżąca twierdzi, iż skoro organ celny miał wątpliwości co do ceny uiszczonej przez spółkę Evertrade na rzecz spółki ZAP, mógł on sprawdzić tę cenę zgodnie z art. 65 francuskiego kodeksu celnego. Argument, że spółka Evertrade mogła uzyskać rabat a posteriori, jest nieadekwatny. Wszak, po pierwsze, ryzyko oszustwa jest takie samo, niezależnie od tego, czy bezpośrednim nabywcą w Polsce jest wskazany importer, czy też nie. Z drugiej strony, w przypadku oszustwa spółka Evertrade podlegała takim samym karom na podstawie art. 399 francuskiego kodeksu celnego, czy to w charakterze głównego sprawcy w przypadku dokonania zgłoszeń celnych we własnym imieniu, czy też w charakterze uczestnika oszustwa, w przypadku przywozu w imieniu swojego własnego odbiorcy.

32 Ponadto skarżąca wskazuje na to, iż art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 nastręcza trudności interpretacyjne i że liczne podmioty gospodarcze oraz organy celne w Państwach Członkowskich dokonały błędnej wykładni tego przepisu. Skarżąca podnosi, że w piśmie z dnia 12 grudnia 2000 r. francuskiej dyrekcji

generalnej ds. ceł i opłat pośrednich, informującym ją o tym, że jej wniosek o umorzenie został przekazany Komisji (zob. pkt 11 powyżej), uznane zostało istnienie wyjątkowej sytuacji w niniejszym przypadku, ponieważ cena przywozowa towarów nie była niższa od ceny minimalnej przewidzianej w rozporządzeniu nr 3319/94 i samo wprowadzenie do swobodnego obrotu w imieniu odbiorcy końcowego — z fakturą wystawioną przez francuskiego pośrednika — uzasadnia zastosowanie stałego cła.

33 Skarżąca twierdzi, iż Komisja interpretuje art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 w ten sposób, iż wprowadza on dwa różne rodzaje cła. Z jednej strony, przewiduje on zmienne cło, które odpowiada różnicy między minimalną ceną przywozową wynoszącą 89 ECU a ceną CIF na granicy Wspólnoty powiększonej o cło należne za tonę produktu wynikające z WTC , w przypadku gdy cena CIF jest niższa od 89 ECU i gdy przywóz jest objęty fakturą wystawioną bezpośrednio przez spółkę ZAP na rzecz niezależnego importera. Z drugiej strony, stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę jest przewidziane na wypadek, gdyby wymieniona powyżej spółka nie wystawiła faktury bezpośrednio na rzecz importera. W każdym razie przepis ten nie przewiduje metody obliczania marginesu dumpingu , w przypadku gdy cena ujęta w fakturze wystawionej przez spółkę ZAP jest wyższa niż 89 ECU za tonę. Skarżąca kwestionuje stanowisko Komisji, zgodnie z którym cło antydumpingowe ma zastosowanie wtedy, gdy polski eksporter nie wystawi faktury bezpośrednio na rzecz importera. A zatem, z jednej strony, powyższy przepis może być również interpretowany w ten sposób, iż wprowadza on rozróżnienie jedynie dla przypadku, gdy cena CIF jest niższa od minimalnej ceny wynoszącej 89 ECU, zaś z drugiej strony, motyw 39 rozporządzenia nr 3319/94 nie jest jednoznaczny, gdyż odwołuje się do „poziomu umożliwiającego przemysłowi wspólnotowemu podniesienie cen do opłacalnego poziomu" i wskazuje, że stałe cło jest obliczane tak, „by udaremnić obchodzenie środków antydumpingowych". Skarżąca podkreśla, iż ten sam motyw odwołuje się do „istnienia różnych możliwości przywozu za pośrednictwem spółek z państw trzecich", tj. sytuacji, która nie występuje w niniejszym przypadku.

34 Skarżąca dodaje, że mikrofiszka taryfy celnej dotycząca zakwestionowanej pozycji taryfy jest źródłem tej niejasności.

35 Zdaniem skarżącej w niniejszym przypadku mamy do czynienia z wyjątkową sytuacją, która polega na tym, iż na skutek „powszechnego błędu w wykładni" art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 ubiegała się ona o zwolnienie z cła antydumpingowego dla towarów, które spełniały wszystkie obiektywne przesłanki takiego zwolnienia, przy czym jednak zdecydowała się ona na ich wprowadzenie do swobodnego obrotu w imieniu odbiorców końcowych, jakkolwiek powinna ona była to uczynić w imieniu spółki Evertrade, zaś właściwy organ celny, który zarejestrował zgłoszenia dopiero po zbadaniu towarów i załączonych dokumentów, uznał, że wybór dodatkowego kodu TARIC i wynikające z tego zwolnienie były uzasadnione.

36 W swojej replice skarżąca podważa argument Komisji, jakoby istnienie wyjątkowej sytuacji jest wykluczone w niniejszym przypadku, gdyż w takiej samej sytuacji znajduje się nieokreślona liczba podmiotów gospodarczych. Skarżąca podnosi, iż wyjątkowość jej sytuacji wynika z faktu, że cena CIF na granicy Wspólnoty, za jaką spółka ZAP sprzedała przywiezione towary, była oczywiście wyższa od minimalnej ceny przywozowej wskazanej w art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 i że towary zostały objęte fakturą wystawioną przez spółkę ZAP na rzecz francuskiej spółki Evertrade, zaś urzędnicy zajmujący się ściganiem przestępstw celnych mieli wolny dostęp do rachunkowości tej spółki celem jej sprawdzenia. Takie okoliczności nie występują powszechnie w przypadku nieokreślonej liczby podmiotów gospodarczych.

37 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że w momencie przywozu towarów zgłoszenia celne zostały przyjęte bez zastrzeżeń przez właściwy organ celny, któremu bardzo dobrze znane były okoliczności przywozu.

38 Na poparcie tej tezy skarżąca powołuje się na to, że towary (jak to potwierdza pieczęć „CIR1" na zgłoszeniach) zostały poddane procedurze „circuit 1", która obejmuje kontrolę fizyczną towarów i kontrolę dokumentów. Poza tym właściwy organ celny widział, że skarżąca złożyła zgłoszenia w ten sposób, iż wypełniła pozycję taryfy, wskazując dodatkowy kod TARIC 8793, który odpowiada przywozowi

zwolnionemu z cła antydumpingowego, a nie dodatkowy kod TARIC 8795, mający zastosowanie do przywozu spółki ZAP, który nie podlega takiemu zwolnieniu. Zdaniem skarżącej opatrzenie przez właściwy organ celny zgłoszeń wzmianką „ACD", a nie wzmianką „reconnu" („uznany") oznacza, że organ ten sprawdził dokumenty załączone do tych zgłoszeń.

39 W konsekwencji właściwy organ celny powinien był stwierdzić, po pierwsze, że spółka ZAP, wymieniona jako nadawca w zgłoszeniu, i spółka, która wystawiła fakturę załączoną do tego zgłoszenia, tj. spółka Evertrade, nie są tożsame, oraz po drugie, że wskazany dodatkowy kod TARIC nie mógł zostać uznany z uwagi na to, że faktura pochodziła od spółki Evertrade i że zgłoszona wartość wynikała z tej faktury. Właściwy organ celny sam popełnił błąd, przyznając w tych okolicznościach zwolnienie towarów z cła antydumpingowego.

40 Skarżąca uważa, że Komisja nie może jednocześnie twierdzić, nie przecząc przy tym sobie, że właściwy organ celny nie był zobowiązany do sprawdzenia zgodności zgłoszeń celnych z przepisami, wskutek czego najbardziej podstawowe badanie zgodności zgłoszeń zostaje przesunięte do kontroli a posteriori, zaś spółka Evertrade mogła obejść przepisy, gdyż nie występowała jako bezpośredni importer. W czasie kontroli a posteriori wystarczyłoby po prostu sprawdzić cenę rzeczywiście zapłaconą przez spółkę Evertrade, by wykluczyć taką możliwość. Zresztą w niniejszym przypadku spółka Evertrade wysłała na pierwsze wezwanie przedmiotowe faktury właściwemu organowi celnemu.

41 Skarżąca utrzymuje, iż to, że właściwy organ celny przyjął pierwsze zgłoszenie złożone w dniu 22 sierpnia 1996 r. bez żadnego komentarza, skłoniło ją do złożenia kolejnych zgłoszeń na takich samych warunkach.

42 Wreszcie skarżąca dodaje w swojej replice, że art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego przemawia za umorzeniem należności.

43 Komisja nie zgadza się z tym, jakoby skarżąca znajdowała się w wyjątkowej sytuacji.

44 Po pierwsze, w kwestii powoływanego formalnego charakteru uchybienia Komisja twierdzi w szczególności, że skarżąca nie może się skutecznie powoływać na art. 204 kodeksu celnego. Komisja podkreśla, że „przedmiotem jej decyzji w sprawie umorzenia ze względów słusznościowych nie jest orzekanie w kwestii istnienia długu celnego". Natomiast powołany wyżej art. 204 określa jeden ze sposobów powstania długu celnego.

45 Po drugie, Komisja kwestionuje zasadność argumentów skarżącej, jakoby obłożenie rozpatrywanego przywozu cłem antydumpingowym wykraczało poza cele rozporządzenia nr 3319/94 i art. 1 ust. 3 tego rozporządzenia nastręczał trudności interpretacyjne.

46 W tym względzie Komisja podnosi, że przyznanie umorzenia ze względów słusznościowych podlega dwóm następującym „istotnym zasadom". Z jednej strony, zdaniem Komisji, okoliczność obiektywnej natury, która ma miejsce w przypadku nieokreślonej liczby podmiotów gospodarczych, nie stanowi o wyjątkowej sytuacji w rozumieniu klauzuli opartej na zasadzie słuszności (wyrok Trybunału z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie 58/86 Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Rec. str. 1525, pkt 22). Z drugiej strony, Komisja twierdzi, że ewentualne błędy lub braki organów celnych mogą prowadzić do zastosowania klauzuli opartej na zasadzie słuszności jedynie wtedy, gdy w wyniku tych błędów lub braków na podmiot gospodarczy został nałożony ciężar finansowy, wobec którego podmiotowi temu nie przysługują żadne środki zaskarżenia (wyrok Trybunału z dnia 12 marca 1987 r. w sprawach połączonych 244/85 i 245/85 Cerealmangimi i Italgrani przeciwko Komisji, Rec. str. 1303, pkt 17).

47 Zdaniem Komisji ewentualna rozbieżność między celami rozporządzenia nr 3319/94, opisanymi w jego motywach a treścią tego rozporządzenia nie stanowi o wyjątkowej sytuacji w rozumieniu art. 905 rozporządzenia wykonawczego.

48 Podobnie Komisja twierdzi, że ewentualne trudności w wykładni rozporządzenia nr 3319/94 nie powodują, że skarżąca znajduje się w nadzwyczajnej sytuacji w stosunku do innych podmiotów gospodarczych prowadzących taką samą działalność, ponieważ trudności te dotyczą nieokreślonej liczby podmiotów gospodarczych.

49 Komisja utrzymuje, iż należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym cel alternatywnego sposobu obliczania cła antydumpingowego pozostaje bez związku z rodzajem operacji, które jej dotyczą, gdyż „wszelkie formy zbytu za pośrednictwem podmiotu trzeciego pociągają za sobą ryzyko obejścia »zmiennego« cła antydumpingowego (opartego na cenie minimalnej)".

50 Komisja dodaje, iż bez znaczenia jest argument skarżącej, że cena objęta fakturą wystawioną przez spółkę ZAP na rzecz spółki Evertrade była wyższa od minimalnej ceny przywozowej. Nałożenie stałego cła antydumpingowego było uzasadnione, ponieważ zachodziła niepewność co do ceny zapłaconej na rzecz producenta lub eksportera. Komisja podnosi, iż „spółka Evertrade świadomie wyłączyła się z łańcucha handlowego »widocznego« dla służb celnych (nie dokonując samodzielnie oclenia), dzięki czemu uzyskała ona na nowo nieograniczoną swobodę w zakresie ceny ujętej w fakturze i pozbawiła właściwy organ celny wszelkiego prawa wglądu w ewentualny rabat a posteriori, o który mogła się ubiegać i który mogła otrzymać od dostawcy polskiego".

51 Po trzecie, Komisja utrzymuje, że skarżąca nie może powoływać się na to, iż właściwy organ celny przyjął rozpatrywane zgłoszenia. Komisja zaprzecza, jakoby ten organ sam popełnił błąd w niniejszym przypadku i na obronę swojego stanowiska przytacza kilka argumentów.

52 W pierwszej kolejności, Komisja podnosi, iż wbrew twierdzeniom skarżącej zgłoszenia celne nie zostały przyjęte bez zastrzeżeń przez właściwy organ celny. Na poparcie tego stanowiska Komisja wskazuje, iż „materialnie błędne" jest twierdzenie, jakoby opatrzenie zgłoszeń celnych wzmianką „ACD" oznaczało

sprawdzenie dokumentów załączonych do tych zgłoszeń. Taka wzmianka oznacza jedynie, że zgłoszenia zostały przyjęte jako zgodne z wymogami prawa celnego. Komisja podnosi, iż w ramach przyjęcia zgłoszenia jako zgodnego z przepisami właściwy organ celny ogranicza się do sprawdzenia, czy rubryki zgłoszenia, które muszą być obowiązkowo wypełnione, zostały faktycznie wypełnione i czy załączone zostały również obowiązkowe dokumenty. W niniejszym przypadku właściwy organ celny sprawdził zatem jedynie istnienie dokumentów, a nie ich treść. W momencie odprawy celnej nie miała miejsca szczegółowa kontrola tych dokumentów ani kontrola fizyczna towaru.

53 Zdaniem Komisji wzmianka „circuit 1" na zgłoszeniach celnych nie jest sprzeczna z tymi stwierdzeniami, lecz — wręcz przeciwnie — je popiera. Komisja podnosi, że organ celny może wprawdzie przeprowadzić kontrolę fizyczną towaru w ramach procedury „circuit 1", co jednak nie miało miejsca w niniejszym przypadku, na co wskazuje wzmianka „ACD". Bardziej szczegółowa kontrola dokumentów jest przeprowadzana podczas odprawy w procedurze „circuit 2", jednakże taka odprawa nie odbyła się w niniejszym przypadku.

54 Po drugie, Komisja precyzuje, iż jedynie błędy wynikające z działania właściwych organów lub z ich zawinionej bezczynności, w przypadku gdy przy podjęciu niewielkich starań można by było wykryć nieprawidłowość, pozwalają na odstąpienie od pobrania a posteriori cła. Wyklucza to błędy wywołane przez niedokładne zgłoszenia dłużnika celnego (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-348/89 Mecanarte, Rec. str. I-3277, pkt 23 i 26).

55 W konsekwencji, zdaniem Komisji, samo przyjęcie przez właściwy organ celny zgłoszenia celnego wraz z poświadczeniem jego zgodności z przepisami nie stanowi o wyjątkowej sytuacji, nawet jeśli w momencie przyjęcia tego zgłoszenia właściwy organ dysponował wszelkimi elementami pozwalającymi na stwierdzenie, że zgłoszenie nie było zgodne z przepisami prawa celnego.

56 Po trzecie, Komisja twierdzi, że skarżąca nie mogła opierać swoich argumentów na tym, że urząd celny w Rouen przyjął pierwsze zgłoszenie bez żadnego komentarza. Nie można powoływać się na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w przypadku gdy organ nie złożył wyraźnych zapewnień wobec skarżącej (wyrok Sądu z dnia 14 września 1995 r. w sprawie T-571/93 Lefebvre i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2379, pkt 72). Komisja utrzymuje również, iż jako spedytor celny skarżąca nie mogła mieć wątpliwości co do znaczenia wzmianki „ACD", wobec czego nie mogła wywodzić uzasadnionych oczekiwań z pierwotnego przyjęcia jej zgłoszeń celnych.

— Ocena Sądu

57 Z brzmienia art. 905 rozporządzenia wykonawczego wynika, iż zwrot należności przywozowych zależy od spełnienia dwóch przesłanek kumulatywnych, mianowicie, po pierwsze, istnienia wyjątkowej sytuacji i, po drugie, braku oczywistego niedbalstwa i podstępu ze strony osoby zainteresowanej. W konsekwencji, należy odmówić zwrotu należności, w przypadku gdy choć jedna z tych dwóch przesłanek nie została spełniona (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2000 r. w sprawie T-290/97 Mehibas Dordtselaan przeciwko Komisji, Rec. str. II-15, pkt 87).

58 Należy wspomnieć, iż Trybunał zważył, że okoliczności, „które mogą stanowić o wyjątkowej, wynikającej z okoliczności sytuacji niespowodowanej ani podstępem osoby zainteresowanej, ani jej oczywistym zaniedbaniem [niedbalstwem]" w rozumieniu powołanego wyżej przepisu zachodzą wtedy, gdy w świetle celu klauzuli opartej na zasadzie słuszności można ustalić okoliczności, na podstawie których wnioskodawca może znaleźć się w nadzwyczajnej sytuacji w stosunku do innych podmiotów gospodarczych, które prowadzą taką samą działalność (ww. wyrok w sprawie Trans-Ex-Import, pkt 22, i wyrok Trybunału z dnia 27 września 2001 r. w sprawie C-253/99 Bacardi, Rec. str. I-6493, pkt 56).

59 Co do argumentacji skarżącej, jakoby art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 nastręczał trudności interpretacyjne (zob. w szczególności pkt 32–35 powyżej) i bardzo wiele podmiotów gospodarczych i organy celne w państwach członkowskich dokonały błędnej wykładni tego przepisu, Sąd uznał, iż brzmienie tego przepisu nie przysparza trudności godnych uwagi.

60 W tym względzie należy wspomnieć, iż art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 wprowadza, po pierwsze, zmienne cło antydumpingowe, które stosuje się wtedy, gdy przywóz wprowadzony do swobodnego obrotu jest objęty fakturą wystawioną bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez niektórych eksporterów lub producentów mających siedzibę w Polsce, w tym m.in. przez spółkę ZAP, i gdy cena CIF na granicy Wspólnoty, powiększona o cło wynikające z WTC, jest niższa od minimalnej ceny przywozowej wynoszącej 89 ECU za tonę produktu, oraz, po drugie, stałe cło, które jest stosowane, w przypadku gdy przywóz wprowadzony do swobodnego obrotu nie jest bezpośrednio fakturowany na rzecz niezależnego importera.

61 Z rozporządzenia nr 3319/94 wynika, że stałe cło przewidziane w art. 1 ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia — inaczej niż zmienne cło, o którym mowa w akapicie drugim tego przepisu — jest stosowane niezależnie od różnicy między ceną CIF na granicy Wspólnoty a minimalną ceną przywozową wynoszącą 89 ECU, gdy przywóz wprowadzony do swobodnego obrotu nie jest bezpośrednio fakturowany na rzecz niezależnego importera.

62 Wprowadzenie stałego cła wynika z woli prawodawcy wspólnotowego, na co wskazuje motyw 39 rozporządzenia nr 3319/94, by w każdym razie udaremnić obchodzenie środków antydumpingowych w drodze przywozu, który nie jest fakturowany bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez wskazanych eksporterów lub producentów. Artykuł 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 obejmuje także przypadki, w których eksporter lub producent nie wystawia faktury bezpośrednio na rzecz niezależnego importera, aby wykluczyć wszelkie formy zbytu za pośrednictwem podmiotów trzecich, które wiążą się z ryzykiem obejścia środków antydumpingowych.

63 W niniejszym przypadku z akt sprawy wynika, że trzy partie wprowadzone do swobodnego obrotu przez skarżącą w dniach 22 i 23 sierpnia oraz 17 września 1996 r. nie zostały bezpośrednio zafakturowane przez spółkę ZAP na rzecz spółek-odbiorców, lecz zostały najpierw objęte fakturą wystawioną przez spółkę ZAP na rzecz spółki Evertrade, po czym ta ostatnia wystawiła faktury na rzecz spółek-odbiorców. Skoro spółka ZAP nie zafakturowała towarów bezpośrednio na rzecz spółek-odbiorców, przypadek ten wchodzi w konsekwencji w zakres stosowania art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94.

64 Ocena ta nie może zostać podważona na podstawie argumentu skarżącej, jakoby obłożenie rozpatrywanego przywozu cłem antydumpingowym wykraczało poza cele rozporządzenia nr 3319/94, ponieważ — jej zdaniem — w niniejszym przypadku nie doszło do obejścia środków antydumpingowych i cena zapłacona przez spółkę Evertrade mogła zostać sprawdzona.

65 Po pierwsze bowiem, Sąd wskazuje na to, że skarżąca nie może kwestionować w ramach niniejszego sporu istnienia długu antydumpingowego. Wskutek tego argumenty w kwestii ceny faktycznie zapłaconej przez spółkę Evertrade na rzecz spółki ZAP przytoczone przez skarżącą w ramach omawianego zarzutu są nieadekwatne.

66 Po drugie, jak to zostało wskazane w pkt 59–62 powyżej, reguła ustanowiona w art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 nie nastręcza trudności interpretacyjnych i została wprowadzona, by zapewnić skuteczność w praktyce przepisów rozporządzenia w celu uniknięcia ryzyka obchodzenia środków antydumpingowych poprzez wykorzystywanie możliwości zbytu za pośrednictwem podmiotów trzecich, które umożliwiają w szczególności sztuczne podnoszenie ceny CIF na granicy Wspólnoty i tym samym obchodzenie zmiennego cła przewidzianego w art. 1 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 3319/94. W tym względzie Sąd uważa, iż wykazanie obejścia środków antydumpingowych nie jest konieczne do zastosowania art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94. Natomiast

z rozporządzenia nr 3319/94 wynika, że ryzyko obejścia zachodzi niewątpliwie wtedy, gdy przywóz nie jest bezpośrednio fakturowany przez producenta lub eksportera na rzecz niezależnego importera. W tych okolicznościach przewidziane przez ten przepis stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę produktu objętego świadectwem spółki ZAP zostało słusznie zastosowane.

67 Nawet gdyby założyć istnienie powoływanych trudności w wykładni art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 podniesionych przez skarżącą, trudności te nie mogą uzasadnić istnienia okoliczności, które mogą prowadzić do powstania wyjątkowej sytuacji w przypadku skarżącej. Omawiane trudności dotyczyłyby w ten sam sposób wszystkich podmiotów gospodarczych, które dokonują przywozu roztworu mocznika i azotanu amonu pochodzących z Polski, i nie sytuowałyby skarżącej w nadzwyczajnej sytuacji w stosunku do innych licznych podmiotów gospodarczych.

68 W konsekwencji skarżąca nie wykazała istnienia okoliczności, które mogą stanowić o wyjątkowej sytuacji w rozumieniu art. 905 rozporządzenia wykonawczego.

69 Co do argumentacji skarżącej dotyczącej czysto formalnego charakteru zarzucanego jej uchybienia stwierdzić należy, że zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 i w świetle celu tego przepisu przesłanka zastosowania zmiennego cła antydumpingowego, mianowicie wystawienie faktury przez eksportera lub producenta bezpośrednio na rzecz niezależnego importera, nie ma — wbrew temu, co twierdzi skarżąca — czysto formalnego charakteru. Naruszenie tej przesłanki miałoby znaczący wpływ na właściwe funkcjonowanie procedury celnej, gdyż istnienie różnych możliwości przywozu może zwiększyć ryzyko obchodzenia środków antydumpingowych.

70 Co więcej, jak słusznie podniosła Komisja, brak bezpośredniego zafakturowania nie zalicza się do listy uchybień niemających znaczącego wpływu na właściwe funkcjonowanie omawianej procedury celnej, przewidzianej w art. 859 rozporządzenia wykonawczego, w świetle którego należy czytać art. 204 kodeksu celnego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1999 r. w sprawie C-48/98 Söhl & Söhlke, Rec. str. I-7877, pkt 43).

71 Następnie skarżąca twierdzi, że rozpatrywane zgłoszenia nie powinny były zostać przyjęte przez właściwy organ celny, gdyż spółka polska wymieniona w tych zgłoszeniach jako nadawca i spółka, która wystawiła faktury załączone do tych zgłoszeń, nie były tożsame.

72 Zdaniem Sądu argument ten opiera się na błędnym zrozumieniu sposobu, w jaki organy francuskie obeszły się z rozpatrywanymi dokumentami, tj. opatrzenia zgłoszeń wzmianką „ACD". Jak Komisja zaznaczyła w odpowiedzi na skargę (zob. pkt 52 i 53 powyżej), wzmianka ta oznacza jedynie, że rubryki zgłoszenia celnego, które muszą być obowiązkowo wypełnione, zostały faktycznie wypełnione i że załączone zostały również obowiązkowe dokumenty. Wobec tego wprowadzenie do swobodnego obrotu trzech partii na skutek opatrzenia zgłoszeń powyższą wzmianką nie stanowi potwierdzenia ze strony francuskich organów celnych ważności lub dokładności danych zawartych w rozpatrywanych zgłoszeniach lub w załączonych do nich dokumentach i nie stanowiło dla tych organów przeszkody do sprawdzenia a posteriori tych danych pod kątem wymogów w stosunku do kodu TARIC wskazanego przez skarżącą w imieniu importera.

73 W każdym razie należy wspomnieć, że spółka ZAP, będąca jednym z polskich eksporterów lub producentów wyraźnie wymienionych w art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94, której produkty mogły zostać obłożone zmiennym cłem antydumpingowym w przypadku spełnienia określonych warunków, została wskazana w zgłoszeniach jako eksporter, zaś spółki z siedzibą we Francji jako odbiorcy. Ponadto rozpatrywane zgłoszenia były opatrzone kodem TARIC 8793, który jest stosowany, w przypadku gdy przywóz wprowadzany do swobodnego obrotu jest fakturowany bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez

jednego z eksporterów lub producentów wymienionych w rozporządzeniu nr 3319/94 i mających siedzibę w Polsce. Wobec tego zdaniem Sądu nieprawidłowość w odniesieniu do spełnienia przesłanek koniecznych do nałożenia zmiennego cła antydumpingowego na podstawie art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 3319/94 tkwi w tym, że bezpośrednie faktury między spółką ZAP a spółkami-odbiorcami nie zostały załączone do zgłoszeń celnych.

74 Należy również podnieść, iż w niniejszym przypadku błędne faktury nie zostały złożone omyłkowo w miejsce właściwych faktur, to jest bezpośrednich faktur między polskim eksporterem a spółkami-odbiorcami. Spółka ZAP nie wystawiła bowiem żadnych faktur na rzecz spółek-odbiorców, gdyż w niniejszym przypadku transakcje przebiegały dwuetapowo (zob. pkt 8 powyżej).

75 W konsekwencji Sąd uważa, iż w tych okolicznościach francuskie organy celne nie były zobowiązane do odrzucenia rozpatrywanych zgłoszeń i że nie popełniły one błędu opatrując przedmiotowe zgłoszenia wzmianką „ACD", zanim jeszcze sprawdziły one szczegółowo informacje zawarte w zgłoszeniach oraz zgodność tych informacji z informacjami wynikającymi ze sprawdzenia faktur załączonych do tych zgłoszeń. Należy zważyć, iż importer i spedytor celny działający we własnym imieniu są odpowiedzialni za informacje zawarte w omawianych zgłoszeniach. Zatem jeśli po szczegółowym sprawdzeniu okazało się, że sporne informacje były błędne, nie oznacza to wcale, że francuskie organy celne popełniły błąd w trakcie dopuszczenia rozpatrywanych produktów do swobodnego obrotu, polegający na opatrzeniu zgłoszenia wzmianką „ACD".

76 W kwestii zarzutu wysuniętego przez skarżącą przeciw francuskim organom celnym, jakoby organy te — przyjmując bez żadnego komentarza jej pierwsze zgłoszenie w dniu 22 sierpnia 1996 r. — skłoniły ją do złożenia kolejnych zgłoszeń na tych samych warunkach (zob. pkt 41 powyżej), należy wspomnieć, iż w niniejszym przypadku złożone zostały tylko trzy zgłoszenia, i to w okresie krótszym niż miesiąc,

mianowicie między dniem 22 sierpnia a dniem 17 września 1996 r. (zob. pkt 9 powyżej). Sąd stwierdza, że krótkotrwałość tego okresu nie pozwoliła praktycznie organom francuskim na szczegółowe sprawdzenie pierwszego zgłoszenia i, tym samym, na wykrycie zawartego w nim błędu przed złożeniem kolejnych zgłoszeń.

77 W każdym razie nawet gdyby francuskie organy celne poddały bardziej szczegółowej kontroli dokumenty złożone przez skarżącą w czasie wprowadzania do swobodnego obrotu trzech partii towarów i wykryły błąd popełniony przez skarżącą w formularzach w odniesieniu do zastosowanego kodu TARIC, nie zmieniłoby to ani faktycznego przebiegu transakcji handlowych w niniejszym przypadku, ani faktu, że partie towarów zostały podwójnie zafakturowane, najpierw między spółką ZAP i spółką Evertrade, a następnie między tą spółką a spółkami-odbiorcami, wobec czego powinno było zostać nałożone stałe cło antydumpingowe. W związku z tym należy dojść do wniosku, iż Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie uznając, że okoliczności niniejszego przypadku nie stanowią wyjątkowej sytuacji w rozumieniu klauzuli opartej na zasadzie słuszności i przepisów art. 905 rozporządzenia wykonawczego.

78 Z powyższych rozważań wynika, że część pierwsza omawianego zarzutu podlega oddaleniu.

79 Ponieważ nie została spełniona jedna z kumulatywnych przesłanek przewidzianych w art. 905 rozporządzenia wykonawczego, których spełnienia wymaga się do zwrotu należności przywozowych, nie ma potrzeby badania części drugiej omawianego zarzutu.

80 W konsekwencji zarzut drugi zostaje oddalony.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na braku formalnym spornej decyzji

Argumenty stron

81 Skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest dotknięta brakiem formalnym, gdyż w żaden sposób nie odnosi się ona do skarżącej. Jedyna wskazówka pozwalająca uznać, że decyzja ma zastosowanie do skarżącej, wynika z porównania kwoty należności wskazanej w spornej decyzji oraz kwoty będącej przedmiotem wniosku o umorzenie. Jest to o tyle ważkie, gdyż chodzi tu o indywidualną decyzję, która nie może mieć generalnego charakteru.

82 Komisja twierdzi, że sporna decyzja nie zawiera braków formalnych i że nie zostały naruszone żadne istotne wymogi proceduralne.

Ocena Sądu

83 Należy podnieść, iż — jak to już słusznie podkreśliła Komisja — żaden przepis art. 905 i nast. rozporządzenia wykonawczego, które regulują postępowanie w sprawie umorzenia należności na podstawie klauzuli opartej na zasadzie słuszności, nie zobowiązuje Komisji do wskazania nazwy wnioskodawcy w decyzji podjętej w wyniku tego postępowania. Z przepisów tych wynika, że to państwo Członkowskie, do którego należy decyzyjny organ celny, przekazuje przypadek Komisji w celu jego rozpatrzenia. Następnie dane państwo członkowskie jest zawiadamiane o decyzji Komisji w kwestii istnienia wyjątkowej sytuacji.

84 W każdym razie skarżąca nie zakwestionowała tego, że o spornej decyzji zawiadomiły ją francuskie organy celne. Co więcej, z akt sprawy wynika, że Komisja poinformowała skarżącą pismem z dnia 27 września 2001 r. o otrzymaniu jej wniosku o umorzenie należności przywozowych, przekazanego przez organy francuskie, jak również przedstawiła skarżącej swoje stanowisko w sprawie, tak by mogła ona skorzystać z prawa do obrony. Poza tym Komisja wskazała w tym piśmie, że wniosek o umorzenie został zarejestrowany pod sygnaturą REM 06/01, to jest pod taką samą sygnaturą jak ta podana w spornej decyzji. Wobec tego sygnatura ta pozwalała skarżącej na powiązanie bez żadnych wątpliwości wniosku o umorzenie złożonego w Komisji przez organy francuskie ze sporną decyzją.

85 Z powyższych rozważań wynika, że omawiany zarzut jest bezzasadny i podlega zatem oddaleniu.

86 Ponieważ nie można przychylić się do żadnego z zarzutów podniesionych w odniesieniu do spornej decyzji, skarga podlega oddaleniu.

W przedmiocie kosztów

87 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Skarżąca pokrywa koszty własne oraz koszty Komisji.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 września 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

P. Lindh